

Na het licht

II. De nieuwe veroveraars

JOHAN VANDEVELDE

NA HET LICHT

II. DE NIEUWE VEROVERAARS

www.johanvandevelde.be

Vanaf 12 jaar

© 2008, 2017, 2025 Solid Tales vzw

Deze POD-uitgave werd gefaciliteerd door:

www.storyland.be

Derde druk: Januari 2025

Coverontwerp: Martin Muster

ISBN: 9789403781327

Niets uit deze uitgave mag, op welke wijze ook, worden overgenomen zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van de uitgever.

MAGISCHE VRIENDSCHAP

Er viel een stilte, die alleen doorbroken werd door het geknetter van het vuur en het geronk van Wezel. Het was een magisch moment daar in de avondkoelte onder de sterrenhemel.

‘Boran, zou je mijn bloedbroeder willen worden?’

Boran keek verrast op, maar hoefde niet lang na te denken over zijn antwoord en knikte.

Mattia nam zijn mes en beet op zijn tanden, terwijl hij een korte haal gaf over de muis van zijn rechterhand. Bloed welde op uit de wond en hij gaf zijn mes vervolgens aan Boran. De jongen haalde het op zijn beurt over zijn rechter handpalm. De pijn voelde hij haast niet. Mattia nam zijn hand en drukte ze in de zijne, zodat de bloedende wonden tegen elkaar kwamen. Vervolgens omsloot hij hun handdruk met zijn andere hand en Boran deed hetzelfde. Mattia verzon snel een zwaarwichtig zinnetje.

‘Vanaf nu zijn we bloedbroeders, trouw aan elkaar tot het einde der tijden.’

Boran herhaalde het zinnetje woord voor woord. Beide vrienden keken elkaar aan. Geen van beiden geloofde in magie, maar wat er nu gebeurde, voelde meer dan wonderlijk aan. Boran beschouwde het als een magische vriendschap, maar vertelde dat niet aan Mattia.

Uit Na het Licht, I. De cycloop

PROLOOG

Op de rotsen van Westereind zat een jongen.

Dat was op zich al bijzonder, want mensen waren lange tijd zeldzaam geweest in deze gebieden. Honderd jaar geleden had de soort zichzelf bijna uitgeroeid met zijn eigen wapens.

De jongen was een afstammeling van de overlevenden, een achterkleinkind van de weinigen, die tijdig de atoomschuilkelders bereikt hadden, voordat het Licht als een vlakgom duizenden jaren beschaving had uitgewist.

De jongen zat met zijn benen gekruist en op zijn knieën rustte een groot boek, waarvan de randen verschroeid waren. Een eeuwenoud relikwie uit het puin. Een van de weinige restjes van een cultuur die ooit over deze planeet en over het heelal eromheen heerste.

Onder hem, zo'n twintig meter lager, sloegen de golven met beukend geweld te pletter. De hete wind speelde in zijn halflange, bruine haar en liet de arendsveer opzwiepen, die erin was gevlochten. Maar als je beter keek, zag je dat de jongen helemaal niet las. Hij staaarde over de rand van zijn boek naar de horizon die de oceaan bruusk afknipte, daar waar de heldere lucht begon. Hij leek na te denken, of was misschien gewoon aan het dagdromen. Verhalen en dromen lieten je even wegvlugten uit deze wereld, waar men iedere dag weer moest vechten om te overleven.

Af en toe kwam hij weer naar de realiteit om een slok te nemen van de drinkfles die naast hem lag. Al twaalf jaar lang kende hij een verdorde wereld waar een paar druppels water meer waard waren dan een mensenleven. Wie water in zijn bezit had, moest uitkijken voor zijn eigen vel en bereid zijn om te doden om zijn naasten te beschermen.

Maar voor Boran en zijn naasten was het vechten nu voorbij. Ze hadden de legendarische ontziltingsinstallatie van het Westereind in hun bezit en dat betekende een onuitputtelijke bron van water. Om te drinken, om in te baden en eten te koken, maar ook om gewassen te telen en dieren te fokken.

De elektriciteit die eveneens door de installatie werd opgewekt, zorgde dan weer voor licht en voedde machines en gereedschap, maar bood ook een afdoende bescherming. Het spreekt vanzelf dat zo'n waardevolle schat bewaakt moest worden. Er waren nog steeds piratenbendes die de streken onveilig maakten en nu de ontziltingsinstallatie van Westereind gevonden was, hadden ze een nieuw favoriet doelwit. Een stalen hek van negen meter hoog en met een spanning van tienduizend volt, liep langs de omwallingen die om de nederzettingen waren gebouwd. En op die wallen stonden nog eens twintig zwaarbewapende mannen en vrouwen dag in dag uit op de uitkijk. Honderdvijftig man stond beneden paraat in de barakken, klaar om bij het minste onraad in te grijpen en met hand en tand, en vooral met semiautomatische vuurwapens, hun stad te verdedigen.

Want een stad kon je het wel noemen. Na de dood van hun leider Ken Rido, was een groot deel van de inwoners uit de Onderstad naar Westereind verhuisd en waren er om de

ontziltingsinstallatie heen velden, boomgaarden en primitieve woningen uit de grond gerezen. Amper elf maanden later telde Westereind bijna tienduizend inwoners en was ze met haar duizenden hutjes en gebouwen en haar smalle, kronkelende straatjes nauwelijks nog een nederzetting te noemen.

Elk van de tienduizend inwoners had zijn taak, zodat Westereind nu volledig in zijn eigen onderhoud voorzag.

De grond werd bemest en bevoeid, zodat er gewassen en fruitbomen konden groeien en de donkere, vochtige kelders onder de ontziltingsinstallatie waren een uitstekende plek om eetbare paddenstoelen te kweken.

Voor het eerst in zijn leven woonde Boran op een plek waar hij zich veilig voelde; een plek die hij zijn thuis kon noemen. Misschien was het wel daarom dat hij niet verdiept was in zijn boek, maar dromerig in de verte staarde. Misschien voelde hij dat er verandering op komst was. Hij kon het ruiken, alsof het werd meegevoerd door de wind en zacht fluisterend in zijn oren blies.

1. STROOPTOCHT

HOTEL FADO

Negen halfvergane letters boven de brede ingang van het vijftien verdiepingen tellende gebouw. Ooit was de gevel verblindend wit geweest, maar een enorme brand en de honderd jaar eenzaamheid hadden een zwarte laag van stof en roet achtergelaten. Deze kuststad, waarvan de naam verdwenen was met de inwoners, had net buiten de schokgolf van de dichtstbijzijnde nucleaire explosie gelegen. Het grootste deel van de verwoesting dateerde van na het Licht, van plunderingen en rellen. De buurt waarin het hotel stond, lag bovendien ruim vijftig meter boven de zeespiegel, waardoor die niet overstroomd was na het smelten van de poolkappen. Aan de overkant van de weg, die langs de voorkant van het hotel liep, gingen de rotsen steil naar beneden tot aan de golven, waaruit nog net de daken en de bovenste verdiepingen van de lager gelegen huizen en hotels staken, als stoppels op een gemaaid veld.

Op straat en op het terras voor de ingang lag een hoop puin: meubelen, glas, stukken van een airco, een wastafel en een uitgebrand busje waarop nog vaag de woorden *Vista Tours* te lezen stonden.

Toen Boran uit de vrachtwagen stapte, kreeg hij een harde por in zijn rug, zodat hij voorwaarts strompelde en zijn best moest doen om zijn evenwicht te bewaren. Op het asfalt

glinsterden duizenden fijne glasscherven en als hij zou vallen zou hij geheid zijn handen en knieën openhalen.

‘Klootzak!’ schold hij naar Wezel. De zeventienjarige jongen kwam achter hem uit de vrachtwagen. Hij was bijna half zo groot als Boran en zijn hand was bliksemsnel, zodat de jongen een harde, pijnlijke tik tegen zijn achterhoofd niet kon ontwijken.

‘Hou je bek, kleine kankerpik!’

Wezel diepte een zelfgerolde sigaret op uit zijn broekzak en stak hem aan door een dik stuk glas tegen het zonlicht te houden. De zon stond op haar hoogste punt en leek niet alleen zijn sigaret, maar ook zijn sproeten en de korte rosse stekeltjes op zijn hoofd in vuur en vlam te zetten. Sproeten en rood haar gaven iemand vaak iets vertederends, maar bij Wezel was dat niet het geval. Hij was zijn eigen baas en een lul van jewelste, die geen kans onbenut liet om jongere of zwakkere mensen in zijn buurt het leven zuur te maken. Bovendien had hij nooit echt kunnen verkroppen dat het Boran was gelukt, om eigenhandig de gevreesde Cycloop uit te schakelen. Dat was iets voor moedige krijgers en gespierde avonturiers, tot de tanden gewapend; en niet voor een elfjarig miezertje met een kruisboog.

Boran deed een stapje opzij toen de oudere tiener als een bulldozer rakelings langs hem scheerde. Het was de eerste keer dat hij mee mocht op wat Leslie een *strooptocht* noemde. Hij had er lang op voorhand naar uitgekeken en was niet van plan om dit moment te laten verknoeien door Wezel.

Kamal, een donkere jongen van bijna vijftien, keurde de wastafel tussen het puin, maar er zat een barst in, waardoor hij onbruikbaar was. Hoewel hij Wezels enige vriend was, had Kamal een heel ander karakter. Hij was aardig en

behulpzaam en had een aanstekelijke lach, die zelfs Wezel vaak niet onberoerd liet.

Van beneden kon je zien dat de eerste drie verdiepingen van het hotel gespaard waren gebleven van de vlammen. Uit de honderden gebroken ruiten deinden de resten van gescheurde of verbrande gordijnen mee in de zeebries en maakten een klappend geluid tegen de gevel. De wind speelde in de lege kamers en maakte een diep, steunend, bijna menselijk geluid, waarvan de haartjes in Borans nek overeind gingen staan.

‘Hier.’

Boran kreeg zijn kruisboog in zijn handen geduwd. Mattia had die van hem ook uit de laadbak gehaald. Hij plaatste zijn kruisboog met de neus op de grond, zette hem klem met zijn voet en spande de pees. Vervolgens laadde hij het wapen met een stuk betonijzer, waaraan hij met een haakse slijper een scherpe punt geslepen had.

Mattia was een paar maanden geleden veertien geworden, maar een groeischeut had hij nog niet gehad, waardoor hij nog steeds slechts een kleine kop groter was dan de twee jaar jongere Boran. Alleen zijn iets vollere stem en de kleine puistjes op zijn neus verrieden dat hij afscheid had genomen van een kindertijd die hij nauwelijks had gekend.

Aan zijn gordel droeg hij nog steeds het jagersmes dat hij bij hun eerste ontmoeting tegen Borans keel had gezet en dat ze gebruikt hadden bij het bezegelen van hun bloedbroederschap.

Achter hen sloeg de deur van de vrachtwagen dicht. Leslie klikte een magazijn in haar M16 en pakte ook nog een Benelli riotgun uit de laadbak voordat ze bij de vier jongens

ging staan, die met haar in de oude Iveco naar deze spookstad waren gekomen.

Leslie was een meid van begin twintig, gehard door de dagelijkse strijd op leven en dood, die ze al sinds haar kindertijd voerde. Ze droeg een donkergroen topje en een afgesneden spijkerbroek, waardoor de littekens op haar armen en benen zichtbaar waren. Haar donkerbruine haar droeg ze in een paardenstaart. Niet omdat ze dat mooi vond, maar omdat je in het heetst van de strijd je nu eenmaal niet kunt veroorloven dat je haar voor je gezicht komt te hangen.

‘Da’s een fucking hoog gebouw!’ mummelde Wezel met zijn neus in de lucht. De hete as van zijn sigaret kruimelde langs zijn kin naar beneden, maar hij leek het niet eens te merken.

De eerste zestien jaar van zijn leven had hij onder de grond doorgebracht en na bijna een jaar bovengronds te hebben geleefd, sloeg het zicht van een hoog gebouw hem nog steeds met verstomming.

‘Je bent toch niet bang?’ smaalde Leslie, terwijl ze Wezel voorbij liep.

‘Fuck you!’ schold de jongen en liep achter haar en Kamal door de vernielde glazen deuren het hotel binnen. Mattia en Boran waren de laatsten.

De hele dag waren ze al op pad geweest en in de laadbak van de vrachtwagen stonden al drie zonnepanelen, een stel dekens en een elektrisch fornuis. De buit was lang niet slecht, aangezien de lager gelegen delen van de stad onder water stonden en de meeste andere gebouwen geplunderd waren en in brand gestoken.

Ook de lobby van het hotel was ten prooi gevallen aan de vlammen en alles zag zwart, was verkoold of tot een onherkenbare klomp gesmolten. Zwartgeblakerde neonletters spelden het woord 'BAR', maar de kamer erachter was één puinhoop van verkoold hout, glas en plastic. De gipsplaten hingen uit het plafond naar beneden, samen met grote delen van de verlichting en de airco.

'Bar is het hier in ieder geval', merkte Mattia op.

Sinds Leslie hem leerde lezen, probeerde hij alle woorden te ontcijferen die hij tegenkwam. Boran wilde hem uitleggen dat het woord bar ook nog iets anders betekende, maar een tafelblad, een lade en een computerscherm donderden met veel kabaal naar beneden. Leslie had de trappenhal gevonden en maakte een doorgang tussen de rommel en het puin zodat ze naar boven konden. De lift nemen was uitgesloten, want er was natuurlijk geen elektriciteit.

'Kunnen we niet beter opsplitsen?' vroeg Kamal. Met zijn donkere huid en zijn zwarte kroeshaar leek hij haast helemaal op te gaan in de omgeving.

'Da's niet verstandig', zei Wezel. 'Niet met kleine kinderen erbij.'

Hij keek hierbij schuin naar Boran, die hem een venijnige blik terugstuurde.

Het trapportaal was pikdonker en iedereen haalde de zaklampen tevoorschijn die Leslie bij hun vertrek uit Westereind had uitgedeeld. Ze draaiden aan het opwindmechanisme om de dynamo op te laden en vijf felle lichtstralen schoten uit de kleine dingen.

De deur naar de eerste verdieping was afgesloten met een automatische branddeur en dat was ook meteen de reden waarom deze etage gespaard was gebleven van het vuur.

‘Achteruit!’ riep Leslie terwijl ze haar riotgun pakte. De jongens zagen meteen wat ze van plan was en ze liepen weer de trap af tot ongeveer halverwege. Leslie hield de geweerloop een paar centimeter van het deurslot en haalde de trekker over. Het schot verwoestte het slot en de deur zwaaide open.

Ook hierboven was het aardedonker, want er waren geen ramen in de gang. Leslie probeerde de eerste deur, maar die zat op slot.

‘Ik geloof dat we de eersten zijn die hier komen’, zei ze hoopvol. Ze zette een stap achteruit en plantte haar voet met een flinke trap tegen het slot. De deur vloog krakend open en sloeg binnen met een bons tegen de muur. Leslie en de vier jongens moesten hun ogen tot spleetjes knijpen voor het felle licht dat uit de kamer de gang in stroomde.

Wezel en Kamal waagden zich als eerste naar binnen, gevolgd door Boran, Mattia en Leslie. De hotelkamer grensde aan een binnenplaats. Het raam was stuk en er lagen brokstukken van het gebouw aan de overkant op de vloer. Dat was volledig ingestort en de puinhoop vulde de hele binnenplaats. De muren en het plafond van de kamer waren helemaal zwartgeblakerd en het tweepersoonsbed tegen de muur was herleid tot een verwrongen raamwerk met veren. In de hoek, op een zwart verkoolde houten kast, stond wat was overgebleven van een kleine flatscreen: een massa gesmolten plastic en elektronica.

Leslie zuchtte teleurgesteld, want hier was niets te halen. Ze probeerde daarna de kamer aan de overkant van de hal en daar hadden ze meer geluk. Deze kamer was nog intact en er lagen kleren en dekens. Terwijl Wezel en Kamal het beddengoed afstroopten, opende Boran nieuwsgierig de

deur naast de kast en liet de lichtstraal van zijn zaklamp ronddwalen in het kleine badkamertje. Het licht viel in twee holle, sturende oogkassen. Er zat een geraamte op de wc! Boran gaf een gil, strompelde achterwaarts de badkamer uit, botste tegen Mattia op, verloor zijn evenwicht en smakte languit op de vloer.

Iedereen greep naar de wapens, want ze dachten dat Boran een duisterwezen had gezien, of erger. Wezel trapte de deur open met zijn Automag pistool in de aanslag en verdween in de donkere badkamer. Een paar seconden later kwam hij grijnzend weer naar buiten met de schedel van het geraamte in zijn handen en gooide hem naar Boran. De jongen ving het hoofd op in een reflex, maar liet het met een gil weer los. De schedel viel met een bons op de vloer, verloor zijn onderkaak en rolde tot tegen de poten van het bed.

Wezel schudde meewarig het hoofd.

‘Jeetje, Boran!’ grinnikte Mattia. ‘Als je daar al van schrikt!’

‘Ik ben niet geschrokken!’ weerde Boran zich. ‘Het was donker en ik wist niet wat het was ...’

‘Kijk een schedel met vel erover!’ wees Wezel naar Mattia’s hoofd en de drie oudere jongens lagen in een deuk.

Uit de badkamer klonk ineens een knarsend geluid. Terwijl de jongens met elkaar aan het dollen waren, had Leslie haar hoofd bij de missie gehouden. Ze had de wastafel stevig vast en trok hem uit de beugels waarmee hij aan de muur bevestigd was. De doorgeroeste buizen knapten af als dorre twijgjes. Water vloede er al lang niet meer door. Ze droeg het zware ding naar buiten en duwde het in Wezels armen.

‘Hier, maak jezelf nuttig!’

Wezel draaide zich mopperend om en liep met de buit de kamer uit. Kamal ging met hem mee om samen het ding in de vrachtwagen te tillen.

‘Eens kijken wat we in de keuken kunnen vinden’, zei Leslie en beende de kamer uit.

‘Echt leuk hoor’, bromde Boran toen ze Leslie achterna gingen.

‘Wat?’ vroeg Mattia.

‘Dat je zijn kant kiest!’

‘Ach, doe niet zo kinderachtig!’

‘Kinderachtig?’ riep Boran verontwaardigd. ‘Wie is hier kinderachtig? De laatste tijd loop je als een hondje achter Wezel aan!’

‘Da’s niet waar! We hebben gewoon een aantal dingen gemeen, da’s al.’

‘Precies. Gemeen is het juiste woord’, bromde Boran.

‘Straks ga ik nog denken dat je jaloers bent’, grijnsde Mattia.

Boran zei niets meer en liep nukkig naar de vloer te staren.

De keuken van het hotel lag in de kelder en was gelukkig ook gespaard gebleven van de vlammen. Voor de deur lag een koksrobot, zijn synthetische huid was weggesmolten en een zwartgeblakerde ijzeren schedel met glazen lenzen in de vorm van mensenogen staarde de bezoekers aan. Na het Licht was hij waarschijnlijk nog jaren doorgegaan met zijn programma, tot plundersers hem in brand hadden gestoken en hij hier onderaan de trap in elkaar was gezakt.

Achter de deur lag de grootste keuken die Boran ooit had gezien, met een fornuis dat de afmetingen had van een grote auto. Er stonden nog potten op, maar de inhoud was na honderd jaar simpelweg versteend.

‘Shit! Gas’, vloekte Leslie.

Boran en Mattia dachten eerst dat ze gas rook, maar zagen toen dat ze het fornuis van dichterbij aan het bestuderen was. Zo’n joekel kon heel goed van pas komen, maar in Westereind hadden ze geen gas en dus konden ze er ook niets mee beginnen.

Ze opende een voor een de kasten en vond vooral ontzettend veel kevers, wormen en maden. Door de radioactieve straling en de radicale klimaatsveranderingen, was het ongedierte bijna tweemaal zo groot geworden. Boran zag een misvormde muis zich over de grond voortslepen. Uit de rug van het beestje groeide iets wat op het eerste gezicht leek op het achterlijf van zijn tweelingbroer. Een muis met twee konten.

Wezels legerschoen kwam krakend neer op de tweekontige muis, toen hij met Kamal de keuken binnenkwam. Op het eerste gezicht leek het een gruwelijke daad, maar Boran zag niet de harde, ijskoude blik in Wezels ogen die hij wel vaker had; het was eerder een daad van medeleven, waarmee hij het diertje uit zijn lijden verlost.

‘Bingo!’ riep Leslie toen ze een andere kast opentrok en honderden borden, schoteltjes en kopjes ontdekte. Het witte porselein was bedekt onder een dikke laag stof en roet, maar was voor de rest in perfecte staat. Even later vonden ze een schat aan messen, vorken en lepels en nog een heleboel ander bestek, waarvan Boran zich niet eens kon inbeelden waarvoor het diende.

In Westereind hadden ze zelf borden en bestek gemaakt uit hout en ijzer en dat werkte prima. Maar Leslie vond het belangrijk dat ze zoveel mogelijk voorwerpen van voor het Licht gebruikten. Haar vader zei vroeger altijd: wie zijn

beschaving verliest, verliest ook een stuk van zijn menselijkheid.

‘Nemen we alleen wat we nodig hebben?’ vroeg Kamal.

‘Nee, we nemen alles mee’, antwoordde Leslie. ‘Er is toch niemand meer om het te gebruiken en als er bij ons dan nog eens iemand een bord nodig heeft, hoeven we hier niet opnieuw ons leven te komen wagen.’

Ze waren bijna klaar met alle porselein en bestek in de vrachtwagen te laden toen de zon alweer onderging en de kamers in het hotel in een oranjegele gloed hulde. Het was net alsof het gebouw weer in lichterlaaie stond. Boran had in de keuken net de laatste lade met vorken aan Kamal meegegeven, toen hij plotseling een geluid hoorde. Het kwam uit een openstaande deur in de kelder en klonk alsof iemand iets zwaars over de grond sleepte. Hij pakte zijn kruisboog, die nog steeds op scherp stond en liep behoedzaam naar de deur.

‘Wat is er?’ vroeg Mattia, die net de trap af kwam en zijn vriend met geladen kruisboog op de deur zag afgaan.

‘Ik heb iets gehoord.’

‘Laat mij maar.’

‘Waarom?’ bitste Boran, ‘Omdat ik te klein ben?’

‘Nee, omdat je te bang bent!’

‘Ik ben niet bang!’

‘Ssst!’

Met zijn kruisboog in de aanslag, sloop Mattia naar de deuropening. De zaklamp hield hij met zijn andere hand tegen de onderkant van zijn boog geklemd, zodat de lichtbundel direct op zijn doelwit zou schijnen. Er stonden grote rekken van de vloer tot aan het plafond, gevuld met honderd jaar oude wijnflessen, wegwijvend onder een

dikke grijze deken van stof. Een van de rekken was omgevallen en had zijn kostbare inhoud in scherven over de vloer verspreid. In een hoek waakte een gruwelijk gemuteerde spin zo groot als een tennisbal over een slijmerige bol eitjes. Mattia draaide zich met een schok om toen hij opzij gerinkel hoorde. Een lege fles rolde over de vloer en kwam tegen een van de rekken tot stilstand. Daarachter klonk geritsel. Boran had gelijk. Hier was iemand! Mattia waagde het behoedzaam verder te gaan en scheen zijn lichtbundel in de richting van het geluid. Er ging een schok door hem heen toen hij een reusachtige rat zag, ongeveer zo groot als een volwassen kat. Dus dat was de lawaaimaker. Mattia lachte en draaide zich om.

‘Hei Bor. Ik heb gevonden wat er geluid m ...’

Een ijselijke schreeuw scheurde de stilte in de kelder aan flarden en een enorme gestalte met een groene huid en groen opgloeiende ogen sprong uit de deuropening, recht op Mattia af. De jongen viel met een gil achterover en kwam onder het monster terecht.

Boran had ook zin om het uit te schreeuwen, maar het leek alsof zijn keel was dichtgesnoerd van angst.

Mattia's kruisboog was uit zijn handen geglipt en de jongen probeerde met één hand wanhopig de kwijlende muil met de scherpe tanden af te weren, terwijl hij met de andere naar zijn mes tastte. De groen oplichtende oogjes staarden begerig naar het spartelende vlees.

Boran richtte zijn kruisboog, maar zijn armen beefden. Hij ademde in en haalde de trekker over. De kruisboogbout suisde over de rug van het duisterwezen heen en plantte zich diep in de bepleistering. Boran gooide zijn kruisboog op de grond – herladen zou te lang duren – en pakte zijn

Ruger, die hij voor zijn twaalfde verjaardag van zijn moeder had gekregen. Hij vuurde, maar zijn handen beefden nog steeds en de kogel plantte zich met een klap eveneens in de muur. Opnieuw haalde hij de trekker over en miste hij.

Een derde schot galmde door de kelder, gevolgd door een doffe, vlezige plof. Het duisterwezen had nog maar een halve kop en een rode uitwaaierende vlek van bloed en hersenen sierde de muur achter het monster. Het viel met een plof achterover en bleef roerloos liggen.

‘Laat het echte werk aan de grote jongens over!’ siste Wezel in Borans oor en stopte zijn rokende Automag weer in de holster. Boran rende op Mattia toe, die weer overeind krabbelde.

‘Alles oké?’

Mattia veegde het stinkende slijm en het bloed van zijn gezicht, aarzelde even, maar toen hij merkte dat hij slechts een paar schrammen had, knikte hij toch.

Toen ze de trap op liepen, gaf Wezel Boran nog eens een harde tik tegen zijn achterhoofd.

‘Je zou beter kunnen leren schieten in plaats van altijd maar met je neus in de boeken te zitten! Of wou je dat duisterwezen soms doodvervelen met een sprookje?’

Mattia proestte het uit en dat ergerde Boran nog het meest.

De zon verdween als een bloedrode bol in de oceaan, terwijl de volgeladen Iveco het kustplaatsje uit reed. Na een halfuurtje rijden zagen ze de hoge muren opdoemen, die dwars door de duinen liepen en over het strand. De watertoren, een massief vat op stevige pylonen, dat het water uit de ontziltingsinstallatie onder gelijke druk over de stad verdeelde, stak hoog boven de omwallingen uit. De

stalen poort draaide meteen open toen de vrachtwagen naderde.

Leslie manoeuvreerde handig achteruit in de loods van het ruilcentrum en keek hierbij af en toe naar achter in haar zijspiegel, naar Kia's aanwijzingen. Toen de motor afsloeg, klommen Leslie en de jongens uit de cabine en begonnen de buit uit te laden.

'Hoi Kia', begroette Boran het meisje. Ze knikte even, maar al haar aandacht was bij Mattia, die met Kamal een zonnepaneel uit de vrachtwagen tilde. Kia en Mattia waren al een poosje een stel, maar veel merkte je er doorgaans niet van. Ook Kia vond dat hun relatie de laatste maanden nogal koeltjes was geworden en weet het aan het feit dat hij de laatste tijd meer met zijn vrienden optrok, dan met haar.

In het ruilcentrum werden alle gestroopte spullen in orde gebracht voor een tweede leven. Onder Leslies beheer was het een bloeiende zaak geworden en ze keek er dan ook nauwlettend op toe dat alles netjes op de juiste plek terecht kwam. Alleen de wastafel hield ze zelf. Boran hielp haar om het zware ding als laatste uit de laadbak te tillen. Hij zag Mattia buiten staan praten en lachen met Wezel en Kamal en er kwam een onbehaaglijk gevoel over hem heen; een gevoel dat ze met hem aan het spotten waren. Erger nog: dat Mattia met hem aan het spotten was. Mattia, die niet alleen zijn bloedbroeder was, maar ook een echte broer was geworden, nu hij samen met Boran en zijn moeder onder één dak woonde. Boran vroeg zich af of hij soms de enige was die merkte dat Mattia veranderd was. Leslie kwam naast hem staan en hoewel ze het niet altijd liet merken, begreep ze hem heel goed.

‘Hij is veertien, Boran. Jij bent twaalf. Je moet begrijpen dat hij liever optrekt met jongens die meer van zijn eigen leeftijd zijn.’

‘Ja, met Wezel’, schamperde Boran. ‘En die is drie jaar ouder! Ik ben maar twee jaar jonger!’

Leslie knikte. ‘Het is voor jou misschien moeilijk te begrijpen, maar het leeftijdsverschil tussen twaalf en veertien is vaak groter dan tussen veertien en zeventien. Mattia is volwassen aan het worden en jij ...’ ze zweeg terwijl ze haar woorden wikte.

‘Ik ben geen kind!’ riep Boran boos.

‘Nee, je bent geen kind’, zei ze en dat meende ze. Boran was gestopt met kind te zijn toen hij had moeten doden om te overleven.

‘Maar Mattia mag jou zo niet behandelen’, ging Leslie verder. ‘Hij weet niet wat voor een goede vriend hij verliest.’

‘We blijven altijd vrienden’, zei Boran. ‘Wat er ook gebeurt.’ En als bewijs hiervan toonde hij het litteken van hun bloedbroederschap in zijn handpalm.

2. MATTIA'S VERLANGEN

Het huisje waar Boran met zijn moeder Nalea en Mattia woonde, was eigenlijk niet meer dan een eenvoudig hutje, opgetrokken uit planken, riet en aangestampt zand. Er zaten haast geen ramen in en dat was ook nodig om voldoende beschutting te bieden tegen de zon, die het buiten op het middaguur tot wel vijftig graden kon doen oplopen. Maar zodra de zon onder was, daalde de temperatuur weer snel en dan was het handig als de hitte van overdag binnen bleef hangen.

De ruimte was ingedeeld in een leefruimte met een kookhoek, twee slaapkamers – een voor Borans moeder en een voor de jongens – en een *badkamer*, die bestond uit een kraantje aan de muur en een gat in de grond om je behoefte te doen.

Dankzij de elektriciteitscentrale in de ontziltingsinstallatie, had iedere kamer licht en dat was vooral handig om niet in het gat te sukkelen wanneer je 's nachts nog half slaapdrongen naar de wc moest.

Mams was al thuis en omdat het vandaag haar beurt was om eten te maken, rook het heerlijk toen Boran binnenkwam. Nalea zat bij het haardvuur, waar verschillende potten stonden te pruttelen op een ijzeren plaat. Zodra Boran binnenkwam, stond ze op, rende op hem af en gaf hem een pakkerd en een stevige knuffel – steviger dan anders. Mams was deze ochtend behoorlijk

zenuwachtig geweest voor Borans eerste strooptocht en ze was maar wat opgelucht nu haar jongen weer levend en wel in de kamer stond. Ze vroeg niet hoe het geweest was, dat zou hij vanzelf wel vertellen.

‘Wat is dat?’ wees ze op de zware doos, die Boran bij het binnenkomen op de grond had neergezet.

‘Maak maar open!’

Hij glunderde vol plezier in afwachting. Het was net als op mams’ verjaardag, als hij haar zijn zelfgemaakte cadeautje gaf.

Toen Nalea de flappen van de doos openmaakte, gaf ze een kreet van verrassing.

‘Maar jongen toch!’

Er zat een volledig servies in voor drie personen, met bestek, glazen en al.

‘Dat gaan we meteen gebruiken!’ zei ze en borg de houten kommen, bekers en de zelfgemaakte ijzeren vorken weer op.

Boran hurkte neer om Bliksem te aaien, die van zijn kussen bij het haardvuur was opgestaan om hem te begroeten. Bliksem was Mattia’s wasbeer; een afstammeling van de wasberen die in dierentuinen leefden op het moment dat de Bom viel. Door de radioactieve straling waren zijn genen een beetje in de war geraakt, waardoor hij niet grijs was, maar spierwit. Hierdoor staken zijn zwart geringde staart en het maskertje op zijn snuit schril af tegen zijn vacht.

Toen het diertje zag dat zijn baasje er niet bij was, droop hij weer af naar zijn kussen in de hoek van de kamer.

‘Waar is Mattia?’ vroeg mams, terwijl ze het servies voorzichtig op de tafel uitstalde.